

Són sis fills a mantenir, els ingressos no arribarien. En Joan s'endeuta i lliura una Carta de Pagament a un tal F. Montané de Granollers. Són 400 lliures i en responen les finques, gairebé totes, amb compromís de terminis i interessos, 6%. Una d'elles, la casa, el número 35, encara el mateix avui. El deute no és molt i potser no hauria sigut major problema, però les desgràcies no vénen soles i

1870 el 10 juliol de 1870, mentre es batia a l'era de Can Naps, el Joan al centre de la batuda i tenint les regnes de la mula, la va fuetejar o el que fos, l'animal va donar-li una cossa que el ferí mortalment. Era el dia de Sant Cristòfol. Era casualment a Can Naps; els pagesos s'ajudaven a cada casa, un altra dia els Naps serien a Can Genís. Però a l'era d'aquests, mai més es va batre per Sant Cristòfol.

La vídua, l'Antònia Duran, té de fer-se càrrec de tot, als 54 anys, amb els sis fills i els deutes. Alguns dels fills serien molt petits. No hi havia testament.

Fa immediatament Inventari, molt detallat tot el mobiliari.

De l'immobiliari es detallen quatre finques, dues hipotecades, d'una de les altres no s'ha vist comprovant de compra, però és pel Rieral, l'indiant amb Can Féu i Can Cases. Hi consta la hipoteca, el seu dot i altres deutes a veïns que amb noblesa reconeix notarialment, malgrat siguin de paraula i sense document. Passaria males temporades, però de caràcter ferm se'n sortí.

1892 El 28 de juliol de 1892 en Francesc Rosàs Duran, fill tercer del matrimoni, cancel·la la hipoteca que gravava les finques, ja en poder de mans distintes dels primers. Detallen el valor, no seria el real, 1.044 ptes. i es fa acta notarial. Sembla que aquest Francesc portava la marxa de la casa, malgrat no ésser l'hereu.

1900 L'onze de febrer de 1900 Antònia Duran fa testament de tot el seu, davant el Sr. Rector Francesc Riu. Es sent malalta i creu morir... que no succeirà fins el 1907. Encara la Rosàs més vella, l'àvia de Can Portussach, na Maria Rosàs, als 89 anys, recorda quan molt petita anava a veure l'àvia Duran de Can Genís... Tenia por, feia passar davant d'ella a En Joanet, el germà... Ja llavors, tindrien entre cinc i deu anys, en Joanet carregava el feix. Era molt velleta, sempre a la vora del foc, la cara arrugada, aquelles barbetes punxegudes que tenien els vells d'abans, genives que trencaven crostons, però que no sabien, o no volien, o no podien saber de postissos. Deixa hereu de tot al fill Francesc, seguint albacees testamentaris aquest i el seu germà, el futur Espardanyer.

1907 Mor Antònia Duran, als 91 anys, el 28 de febrer, després de 37 anys de vídua i 69 de casada. Fou sebollida en terra, el cementiri vell, al peu del campanar; potser hi reposa encara.

1909 El fill primogènit, Jaume, reclama els drets d'hereu, basant-se en els Capítols matrimonials dels pares. Diligències judicials i testimonials duren un any i queda hereu i amb ple domini de Can Genís. Tot seguit fa inventari de les possessions, on es veu que la pesseta valia molt.